

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy
Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Ba, ngày 23/08/2022

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 985

“MUỐN RA KHỎI LUÂN HỒI THÌ KHÔNG NÊN TẠO NGHIỆP LUÂN HỒI”

Chúng ta đi vào vòng sinh tử luân hồi hay chúng ta đến thế giới Tây Phương Cực Lạc là do nhân quả định đặt. Chúng ta không muốn đi vào luân hồi thì chúng ta đừng tạo nhân của luân hồi. Chúng ta muốn đến thế giới Tây Phương Cực Lạc thì chúng ta phải trồng thật sâu nhân của thế giới Tây Phương Cực Lạc. Chúng ta đi vào luân hồi hay chúng ta về thế giới Tây Phương Cực Lạc đều do công phu tu tập của mỗi người.

Trong Kinh đã nói: “*Như thị nhân như thị quả*”. Nhân như thế nào thì quả nhất định như thế đó. Chúng ta đã tạo nhân thì nhất định sẽ phải gặp quả. Chúng ta làm vườn thì chúng ta sẽ hiểu rõ về điều này. Có những hạt giống bị chôn sâu trong lòng đất, chúng ta xới đất lên, những hạt giống đó gặp ánh nắng, hơi ẩm, nước, không khí sẽ nảy mầm. Ngày trước, tôi trồng rau cải xanh, hạt già rụng xuống đất, khi tôi cuốc đất lên để phơi đất trồng cây khác thì có những cây rau cải mọc lên. Hạt giống là nhân. Chúng ta tạo nghiệp luân hồi thì nhất định phải đi vào luân hồi. Nghiệp nhân của luân hồi là “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham sân si mạn*”. 16 chữ này là những đầu mục ngoài ra còn rất nhiều tập khí, xấu ác khác.

Hòa Thượng nói: “*Trên Đại Kinh Phật nói: “Người thế gian tham dục nên tạo ra rất nhiều những nghiệp bất thiện”. Trong những nghiệp bất thiện người thế gian tạo tác, chúng ta nhìn thấy rõ nhất nhất là nghiệp sát. Những chúng sanh bị giết hại nhất định có oán hận, oán hận này rất khó tiêu trừ tạo thành oan oan tương báo không thể kết thúc. Khi đối nhân xử thế tiếp vật, chúng ta phải nhường nhịn, vạn nhất không nên kết oán với chúng sanh*”.

Câu chuyện nhân quả về Ngài Ngô Đạt Quốc Sư và Triệu Thấu, rất đáng để chúng ta phản tỉnh. Ngài Ngô Đạt tu hành tinh tấn, Ngài đã 10 đời làm cao tăng, công đức, phước báu

rất lớn. Triệu Thấu sau khi cảm thấy oan ức nên tức giận mà chết thì luôn đi theo Ngài Ngô Đạt để chờ cơ hội trả thù. Đến đời thứ 10, Ngài Ngô Đạt có phước báu làm Thầy của vua. Khi Ngài Ngô Đạt khởi lên một niệm thỏa mãn “*danh vọng lợi dưỡng*” là: “*Quốc sư như ta mới đáng ngồi ở cái tòa trầm hương này!*”. Khi đó, Triệu Thấu liền nắm lấy cơ hội báo thù, mọc thành thành một ghẻ mặt người ở đầu gối Ngài Ngô Đạt. Trước đây, chúng ta chỉ nghe thấy bệnh này trên Kinh nhưng ngày nay, cũng có người bị bệnh này, ghẻ mặt người sẽ dần dần ăn thịt của người đó.

Chúng ta tạo nghiệp nhất định phải nhận quả báo. Trong “*Kinh Nhân Quả*” nói: “*Bồ Tát sợ nhân, chúng sanh sợ quả*”. Bồ Tát làm việc gì cũng chú trọng xem mình có gây phiền phức, gây khổ cho chúng sanh không. Chúng ta khi làm việc thì chúng ta không quan tâm chúng sanh khác, chỉ cần làm được việc của mình nhưng khi nhân quả đến thì chúng ta khiếp sợ.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta muốn thoát khỏi vòng luân hồi trong tam giới thì chúng ta không nên tạo nghiệp luân hồi*”. Chúng ta vẫn tạo nghiệp luân hồi thì chúng ta phải đi vào luân hồi. Nhiều người rất thích làm việc thiện họ cho rằng làm việc thiện là tốt. Nhưng đời này chúng ta tạo phước, đời sau chúng ta hưởng phước, chúng ta hưởng phước thì chúng ta tạo nghiệp. Đời thứ hai chúng ta hưởng phước tạo nghiệp thì đời thứ ba chúng ta phải nhận lấy quả báo.

Hòa Thượng nói: “*Tổ Sư Tịnh Độ khuyên chúng ta không tạo thiện nghiệp, ác nghiệp mà chỉ tạo tịnh nghiệp*”. Hòa Thượng đã dạy chúng ta cách tạo tịnh nghiệp: “*Việc tốt cần làm, nên làm, không công không đức*”. Chúng ta làm việc nhưng trong tâm không lưu dấu, không có một chút ấn tượng. Chúng ta làm việc tốt mà trong tâm chúng ta lưu dấu, ghi lại trong ký ức thì chúng ta đã tạo nhân rồi!

Trong suốt cuộc đời, Hòa Thượng làm rất nhiều việc lợi ích chúng sanh, làm xong thì Ngài không nhớ, không lưu lại ấn tượng. Chúng ta muốn thoát khỏi luân hồi nhưng chúng ta lại tạo nghiệp luân hồi. Nghiệp nhân của luân hồi là thị phi, nhân ngã. “*Thị phi*” là phải quấy, tốt xấu, ta người, hơn thua, thành bại, được mất. Thí dụ, chúng ta niệm được 10.000 danh hiệu Phật, lạy Phật 500 lạy nhưng chúng ta lưu lại trong tâm, đó là tâm phải quấy, tốt xấu vậy thì chúng ta đang tạo nghiệp luân hồi.

Hòa Thượng nói: “*Trong sáu pháp tu của Bồ Tát thì ba điều đầu tiên là: “Bồ thí, tri giới, nhẫn nhục”. Trong đời nhân xử thế tiếp vật, người thế gian luôn tranh danh, đoạt lợi*

nên chúng ta không tránh được phiền não. Nếu chúng ta có được sự nhẫn nại thì chúng ta không khởi tâm sân hận. Chúng ta khởi tâm sân hận, tâm ghét bỏ thì chúng ta đã tạo nghiệp luân hồi”.

Hòa Thượng nói: *“Chúng ta tiếp nhận sự ức hiếp, tủi nhục của người nhưng tâm chúng ta không oán hận. Vì sao họ đến hãm hại, ức hiếp chúng ta mà người khác không bị? Nhất định là trong quá khứ chúng ta đã từng tạo ra những khúc mắc, chướng ngại cho họ nên đời này họ tìm đến. Họ đến để đối đầu, hãm hại chúng ta, trong lòng chúng ta phải tường tận đây là chúng ta đang nhận quả báo. Món nợ này chúng ta phải trả cho hết từ đây. Chúng ta tâm khai, ý giải, oán kết này liền được mở ra”.*

Hàng ngày, chúng ta không mở oán kết mà ngày càng buộc chặt. Trong quá khứ, chúng ta đã tạo ra rất nhiều oán kết, chúng ta đã buộc rất nhiều nút thắt. Bây giờ chúng ta phải mở ra vậy thì chúng ta có thể thoát khỏi. Đây chính là tu hành, đó chính là dụng công.

Hòa Thượng nói: *“Chúng ta khởi tâm sân hận, khởi tâm báo thù thì đời sau nhất định sẽ “oan oan tương báo”. Nếu chúng ta nghịch đến thì thuận nhận, họ đến gây phiền não cho chúng ta, chúng ta không khởi tâm tức giận, không tìm họ gây phiền phức thì nợ này coi như trả xong. Đây là cách làm chân thật có trí tuệ!”.* Nghịch cảnh chúng ta không sinh tâm ghét bỏ, thuận cảnh chúng ta không sinh tâm ưa thích đó chính là công phu. Hàng ngày, chúng ta sợ bị thiệt thòi nên chúng ta phân bua, biện minh. Người thế gian thường muốn tranh luận đúng sai nên họ phiền não. Chúng ta tu tập nhiều năm nhưng chúng ta vẫn làm những việc thường tình nên người chưa biết tu nhìn vào chúng ta họ không khởi được niềm tin đối với Phật pháp.

Khi chúng ta bị ức hiếp thì trong lòng chúng ta nhận thấy tường tận đó là chúng ta đang nhận quả báo, chúng ta đã tạo nhân thì giờ chúng ta nhận quả. Tất cả đều có nhân duyên, không có gì là vô duyên vô cớ. Chúng ta có duyên thì đi trên đường chúng ta gặp nhau. Chúng ta có nhân duyên nhiều đời nên chúng ta đi chung một chiếc thuyền hay kết duyên vợ chồng. Chúng ta học chung trong một lớp học như này cũng là một nhân duyên không nhỏ. Tất cả đều là nhân trước quả sau.

Hòa Thượng nói: *“Chúng ta bị hãm hại mà trong tâm chúng ta khởi bất bình, oán hận thì chúng ta đã trồng hạt giống bất thiện. Tương lai, nghiệp nhân ác này khi gặp được duyên, gặp được cơ hội thì chúng ta nhất định sẽ báo thù. Chúng ta không bao giờ là báo thù một cách vừa vặn mà luôn luôn báo thù nhiều hơn. Đời đời, kiếp kiếp chúng ta*

báo thù đều vượt qua hơn một chút, thời gian tích lũy nhiều như vậy thì thật đáng sợ!. Người khác làm chúng ta khổ 10 phần thì khi chúng ta báo thù, chúng ta làm họ khổ đến 15, 20 phần. Oán thù, “*oan oan tương báo*” càng lúc càng nghiêm trọng.

Câu chuyện vua Tỳ Lưu Ly báo thù làm chúng ta phải phản tỉnh. Trong nhiều kiếp trước, dòng họ Thích là người dân trong một làng, họ ăn thịt đàn cá trong ao làng. Con cá đầu đàn chính là vua Tỳ Lưu Ly, đàn cá là binh lính. Vua Tỳ Lưu Ly đã dẫn đoàn quân tàn sát dòng họ Thích để báo thù. Nhân quả là vô cùng đáng sợ. Hàng ngày, chúng ta vẫn tùy tiện tạo ra nghiệp nhân “*oan oan tương báo*” thì chúng ta không thể vượt thoát luân hồi.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta đời đời, kiếp kiếp tích lũy nghiệp nhân thì quả báo sẽ là vô cùng to lớn. Những người bị chúng ta hại sẽ liên kết với nhau đến để báo thù***”. Người thế gian, chỉ cần hai người không thuận ý vừa lòng thì cũng dẫn đến những hậu quả nghiêm trọng. Thí dụ hai vợ chồng chia tay dẫn đến con cái bơ vơ, ông bà phiền lòng. Nếu hai người đứng đầu quốc gia không thuận ý vừa lòng thì dẫn đến chiến tranh, rất nhiều người phải chết.

Hòa Thượng nói: “***Hai người có mâu thuẫn nhiều đời sẽ tạo thành chiến tranh tang tóc, hàng triệu người bị liên lụy. Tội nghiệp này rất nặng, nhất định quả báo là ở trong địa ngục vô gián. Nghiệp nhân quả báo tích lũy lâu dần thì sẽ vô cùng đáng sợ. Chúng ta hiểu được đạo lý này thì tâm chúng ta có thể bình hòa, nhẫn nhịn. Người khác hãm hại thậm chí hại chết chúng ta thì chúng ta cũng không oán hận vậy thì nợ đó chúng ta đã trả xong. Đời sau chúng ta nhất định sinh đến cõi lành không còn ở trong ác đạo***”.

Tâm sân hận thì nhất định sinh vào Địa ngục. Tâm tham sinh vào Ngạ quỷ. Ngu si sinh vào cõi Súc sanh. Tâm tham, sân, si nhất định sẽ sinh vào ba đường ác. Đã có nghiệp nhân nhất định sẽ có quả báo. Hòa Thượng nhắc chúng ta muốn ra khỏi luân hồi, ba đường ác và ba đường thiện thì chúng ta không tạo nghiệp.

Hòa Thượng nói: “***Chúng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc không bị đọa lạc, luân hồi vì chúng sanh nơi đó không tạo nghiệp***”. Chúng sanh ở thế giới Ta Bà, ngày ngày vẫn đang tùy tiện tạo nghiệp. Hàng ngày, chúng ta vẫn đắm chìm trong “*tài sắc danh thực thùy*”. Chúng ta ưa thích tiền tài, vật chất, sắc đẹp, danh tiếng. “*Danh*” là do người thế gian định đặt. Đó là “*giả danh*”. Người ta thích chúng ta thì họ gọi chúng ta là Thầy, họ không thích chúng ta thì họ gọi chúng ta là thằng. Tôi từ lâu hết sức cảnh giác! Có một người ban đầu gọi tôi là Thầy, họ muốn sáng tác bài hát để tặng tôi nhưng tôi kiên quyết từ chối. Sau

này, người đó cho rằng không có thế giới Tây Phương Cực Lạc, không có Phật A Di Đà nên họ quay ra mắng những người họ từng sáng tác để tặng.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta tạo nghiệp luân hồi thì chúng ta nhất định phải đi vào luân hồi”**. Người xưa đã nói: **“Tài sắc danh thực thù, địa ngục ngũ điều căn”**. Năm thứ này là căn gốc để đi vào địa ngục. Khi chúng ta vướng vào một thứ thì sẽ kéo theo những thứ khác. Chúng ta thích tiền, khi có tiền thì chúng ta lại đi hưởng thụ. Những người ở quê, họ không có tiền nên họ không tạo nghiệp.

Hòa Thượng nói: **“Ở thế gian, nghề nghiệp tạo tội nghiệp nặng nhất đó là sát sanh”**. Những người làm nghề đồ tể, bán cá, bán thịt tạo nghiệp nặng nhất. Họ ngay trong đời này phải nhận quả báo. Khi tôi đi mua cá phóng sanh, có một người bán cá cũng đang phải chịu tội nghiệp nặng, họ bị phá sản, tiền làm ra đều bị mất.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta không biết được rằng, thiếu tiền thì phải trả bằng tiền, thiếu mạng thì trả bằng mạng. Tất cả chúng sanh trong sáu cõi luân hồi đều trả oán, báo oán không bao giờ kết thúc mà càng lúc càng tàn khốc hơn!”**. Chúng ta học Phật, chúng ta phải thay đổi cách sống, cách ăn, cách đối nhân xử thế. Chúng ta đã cũng đã tiến bộ nhưng chúng ta chưa làm được thật sự tốt, chưa làm được đến tiêu chuẩn mà Phật Bồ Tát đặt ra. Các Ngài mong chúng ta đời này kết thúc luân hồi sinh tử, không còn khổ đau.

Trong **“Kinh Sám Hối”** có một câu làm tôi rất cảm động: **“Nay con phát tâm không vì quả báo Trời, Người, Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát cũng không mà con phát tâm ngay đời này thành Phật”**. Đời này chúng ta vãng sanh Cực Lạc thì chúng ta thẳng tiến đến thành Phật. Hàng ngày, chúng ta được nghe sự bảo dạy bảo của Phật, thì chúng ta sẽ không bị đọa lạc. Đó là hoài bão của Phật.

Chúng ta đừng cho rằng mình làm như vậy là được rồi! Nhà Phật có câu: **“Phật Bồ Tát không ngừng tinh tấn”**. Chúng ta phải không ngừng tinh tấn, nỗ lực để ngay đời này chúng ta không phải luân hồi, đọa lạc mà chúng ta vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc!

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót.
Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập
mang lại lợi ích cho mọi người!*